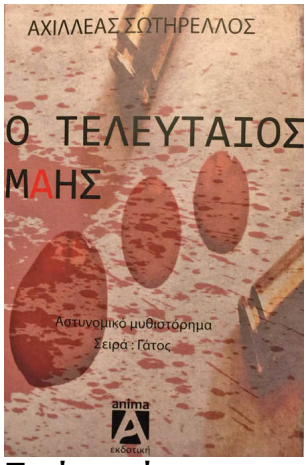

Σε ένα κάποιο σημείωμά μου, ανάμεσα σε εκείνους που εκδήλωσαν την άποψή τους ότι τους άρεσε εντόπισα και το όνομα Αχιλλέας Σωτηρέλλος. *«Ρε, ο Αχιλλέας»!* μουρμούρισα.

Ω της μεγάλης συμπτώσεως δε, λίγες ώρες αργότερα, επεστράφησαν σπίτι λίγα δανεισμένα βιβλία, και μαζί τους κάποια άλλα προς ανάγνωση. Ένα από αυτά είχε τίτλο «Ο τελευταίος Μάης», υπότιτλο Αστυνομικό μυθιστόρημα και συγγραφέας ήταν, ο Αχιλλέας Σωτηρέλλος.

Ούτως ή άλλως θα το διάβαζα, αλλά οι δυο απανωτές αναφορές του ονοματεπώνυμου, μετά από τόσα χρόνια, επέβαλαν σχεδόν την ανάγνωση

Ήξερα και εκτιμούσα τα αρκετά μεγαλύτερα, ηλικιακά, αδέλφια του, με τα οποία χαθήκαμε στην δύνη της καθημερινότητας, αλλά με τον ίδιο δεν κάναμε ποτέ παρέα. Τον θυμάμαι νήπιο στις αρχές της δεκαετίας του ’80, και ‘γω στα 25μου.

Να λοιπόν ο τελευταίος Μάης του, που μου κράτησε συντροφιά 2- 3 εικοσιτετράωρα, και για μην μακρηγορούμε για την ετυμηγορία, το φχαριστήθηκα.

Κατ’ αρχάς δεν είμαι τόσο σίγουρος ότι ο χαρακτηρισμός αστυνομικό μυθιστόρημα είναι ακριβής. Και για τις δυο λέξεις.

Ναι έχει κεντρικό πρόσωπο αστυνόμο, ναι είναι φιξιόν ιστορία, αλλά γρήγορα πάει αλλού.

Είναι ευθύς αμέσως αντιληπτό, ότι χρησιμοποιεί το φιξιόν στοιχείο για να περάσει τα μηνύματα για την εποχή του, να κάνει τις κρίσεις του για όσα ζούμε.

Όπως και να έχει, με τα αστυνομικά δεν με διακρίνει σφικτή σχέση. Είχα ενδώσει σε αυτά μέσω Τζέιμς Τσέηζ, στα τέλη της δεκαετίας του ΄60 και στις αρχές της επόμενης. Έρχονταν μέσω των εκδόσεων Βίπερ και τότε έκρινα πως ήταν πιο ενδιαφέροντα από αυτά που έπρεπε να διαβάζω, για τις σχολικές υποχρεώσεις. Όχι πως δεν ήταν, δηλαδή.

Ακολούθως ελάχιστα από Γιάννη Μαρή, ακόμα λιγότερα από Τζίμυ Κορίνη, ένα μικρό δείγμα από Αγκάθα Κρίστι και προσφάτως μια ελάχιστη δόση από τον επιθεωρητή Σάλβο Μολνταμίνι, κεντρικό ήρωα του Αντρέα Καμιλέρι. Λίγα διαβάσματα, συνεπώς και λίγες παραστάσεις περί αστυνομικών.

Στο προκείμενο, ο Αχιλλέας, στήνει την πλοκή του, πάνω στην σύγχρονη, μνημονιακή Ελλάδα. Αντλεί το σύνολο των στοιχείων του από την επικαιρότητα.

Μοιραία η δημιουργία του έχει πολλά πρόσωπα, από όλον τον καμβά της κοινωνίας. Ανοίγει το σενάριό του σε κάθε σχεδόν κοινωνική πτυχή. Παρελαύνουν εύποροι και πένητες, αντικαθεστωτικοί και περιθωριακοί, αστυνόμοι και μπάτσοι, δημοσιογράφοι και φοιτητές, νυχτόβιοι και συνηθισμένοι.

Αφήνει συνειδητά την πραγματικότητα να αποκαλύπτεται, μέσα από ένα φανταστικό σενάριο, με πιστότητα, και έντεχνα κάνει τις παρατηρήσεις του για αυτό που ζούμε. Αναγκαστικά στηρίζεται και στο φιξιόν στοιχείο του, κρατώντας το ρυθμό του μυθιστορήματός. Σφυροκοπά όμως όλο το χαμηλό επίπεδο της πραγματικής σκηνής όπου ο καθένας μας παίζει το ρόλο του, είτε συνειδητά, είτε διότι μόνον αυτό μπορεί, διότι μόνον αυτό αντέχει. Περιγράφει παραβολικά και τολμηρά.

Πολύ, ίσως, επιτηδευμένη και ραφιναρισμένη η παρουσία, του αστυνόμου, του κεντρικού του ήρωα, με την έννοια ότι προφανώς αυτή η πολυσύνθετη, ευφυής, τολμηρή, ευαίσθητη, αλλά ταυτόχρονα και υπηρεσιακή μορφή του, είναι δύσκολο να την συναντήσουμε, για το θέσω έτσι διακριτικά.

Τούτο δεν αποτελεί μομφή για την αφήγηση, εξάλλου η παγκόσμια αντίστοιχη βιβλιογραφία βρίθει τέτοιων χαρακτήρων.

Λιτό και όμορφο, αιχμηρό και όχι εύπεπτο το σύνολο του δημιουργού, ότι πρέπει για θερινό ανάγνωσμα, θα κρατήσει συντροφιά τόσο με την πλοκή του όσο και με τις ενδοσκοπικές παρατηρήσεις του δημιουργού του, για όσα ζούμε στην εποχή μας.